

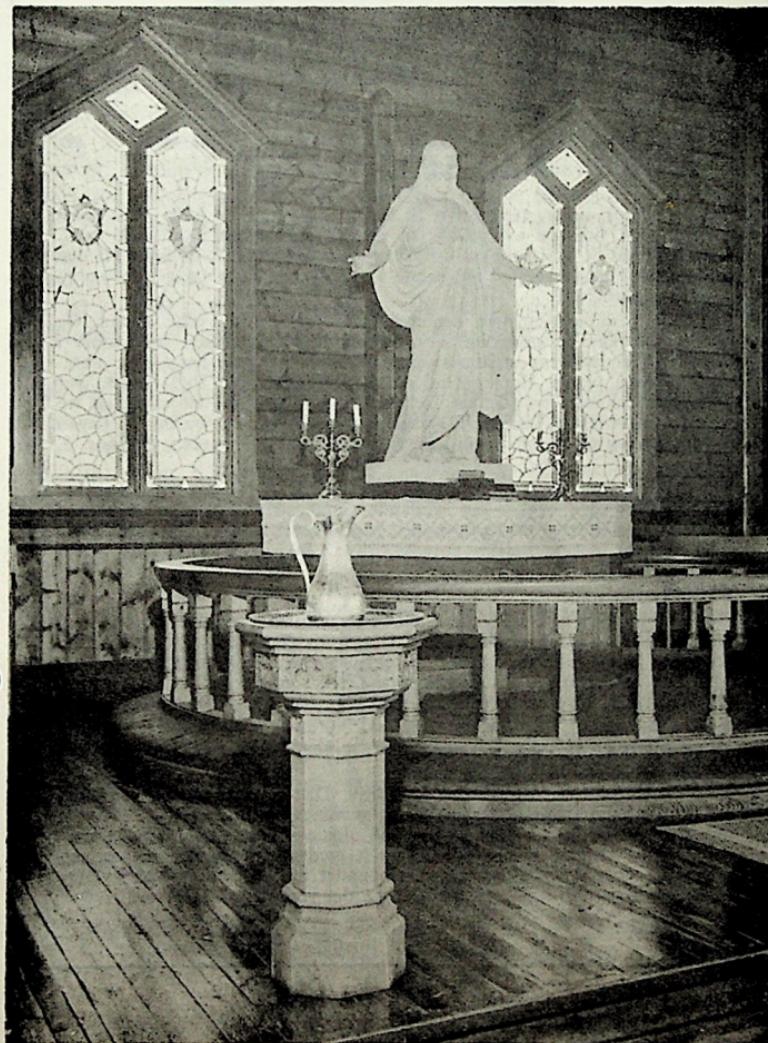
Kyrkjeblad

Nr. 6

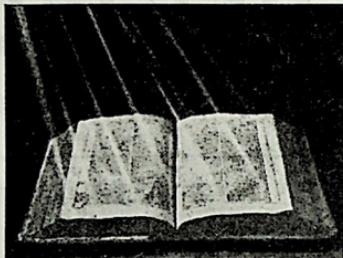
Juni-Juli 1971

1. årgang

FOR GLOPPEN PRESTEGJELD

Fra koret i Gimlestads-kyrkja

FERIEPARADISET

Mange av oss stiller store voner til ferien. Den skal gje kvile etter hardt arbeid. Den skal gje avkobling frå kvardagens mange plikter og suter. I ferien skal vi fornyst på kropp og sjel. Då skal vi oppleve all den fridomen og glede som vi må sakne i kvardagen. Kort sagt: Vi vil oppleve ferieparadiset!

Ferie og paradis. Rett som det er finn vi dei to orda stilte saman. Og det er vel ikkje så underleg. For tru om ikkje våre store ferie-voner i røynda er ei moderne utgåve av menneska sin urgamle lengt etter Paradiset? – «Så planta Herren Gud ein hage i Eden, ein stad i aust. Der sette han mannen han hadde forma. Og Herren Gud let alle slag tre veksa opp or jorda, herlege å sjå på og gode å eta av, og midt i hagen livilsens tre og treet som gjev kunnskap om godt og vondt.» (1. Mos. 2, 8-9.)

No kan eg vanskeleg tenkje meg at sjølve hagen i Eden var så mykje vakrare enn våre bygder ein strålande sommardag. For så vidt kan vi gjerne kalle Gløppen eit ferieparadis. Men likevel finn verken fastbuande eller turistar det verkelege Paradiset her. Inga fargeprakkande turistreklame greier å få det fram.

Kvifor?

Fordi noko har gått i stykke i Guds hage. Ikkje i sjølve hagen, men i oss som bur i den. Vi skulle leve i lag som Guds born i hans herlege hage. Og Gud skulle vere det store sentrum som vi alle samla oss ikring. Men slik er det ikkje. Samfunnet med Gud, som var heilt, gjekk sundt. Og synda blei så stor at vi ikkje med eiga hjelp ser det er Guds hage vi lever i.

Difor opplever vi ikkje Paradiset her, verken i ferien eller elles. Utan Gud er det inkje paradis.

Men det går ein veg attende til Paradiset. Den er open også i ferietida. Det er han som sjølv kalla seg «vegen, sanninga og livet». Jesus er vegen herfrå til Paradiset fordi han – og han åleine – kan gjøre heilt att samfunnet med Gud, det som vi slår sundt med vår synd. Ber vi han om tilgjeving og hjelp mot synda, er sambandet med Gud opna på ny. Og då kan ferieparadiset bli ein formak på det verkelege Paradiset.

Asbjørn Gjengedal.

EN LEVENDE DIALOG

Av h.r.advokat Ragnar Horn

Bibelselskapene rundt om i verden og her i vårt eget land er blitt overlatt en av kirkens aller viktigste oppgaver, nemlig å arbeide for at Ordet skal bli tilgjengelig for alle folkeslag og på flest mulig språk. Det er på mange vis et imponerende arbeid som utføres, og bibelselskapene er kanskje det fineste uttrykk for kristen enhet som finnes. I vårt eget land er bibelmisjonen et uttrykk for den interesse bibelspredningen til fjerne land omfattes av. Det er trossyrtende igjen og igjen å konstatere at Bibelen som bok stadig er den mest solgte bok i verden.

Men Bibelen er skrevet, oversatt og utgitt for å bli lest. For altfor mange er Bibelen bare en bok til pynt, en bok man kanskje har arvet, fått eller kjøpt ved en spesiell anledning. Bøkenes Bok er noe mer enn skriftstykker med spennende historie, dyp filosofi eller levnets-beskrivelser av alminnelige og ualminnelige menneskers liv og tilværelse. Bibelen må leses, og leses på en spesiell måte dersom den skal oppfylle sin hensikt.

Det er en som har beskrevet Bibelen som en levende dialog mellom

Gud og mennesket. Den ble skrevet av menn som førte en dialog med Gud, og som skrev inspirert av hans hellige Ånd. Bibelen er derfor Guds direkte tale til menneskeheden, men også hans tale til det enkelte menneske. Først når Bibelen blir en slik levende dialog og åpner seg med sin veldige rikdom for det enkelte individ, blir den hva den er ment å være. Det er viktig at denne sannhet blir gjenoppdaget av hver ny generasjon. Samfunnet er under en uavlatelig utviklingsprosess, og livsforholdene for den enkelte skifter med det. Om Bibelen ikles moderne språkform tilgjengelig for nye slekter, er dens fundamentale innhold det samme. Dens dype sannhet introduseres til stadig nye mennesker hvor de enn er og i hvilken stilling de befinner seg. Det er en fascinerende oppgave for enhver kristen å være med på å løse denne oppgaven. Gjennom bibelmisjonen kan Ordet, det levende Ordet som også i dag er det viktigste instrument, bli spredt til nye leserer her hjemme og i andre land. Hver bibel må sendes ut med ønske om at lesningen av den må føre til liv og omvendelse, til en levende dialog.

VÅRT BIBELSYN III

Bibelen fører oss til Kristus, som er det eigenlege Guds skapande ord til menneska.

Religionssoga viser oss at det fram gjennom tidene har vore høgst forskjellig slags religiøstru representert mellom menneska. Det same er tilfelle i høg grad i vår tid. Den kristne trua har det spesielle og eksklusive ved seg at ho lever på overtyding om at vi i og gjennom Herren Jesus Krist kjem i livssamband med den allmektige Gud, vår Far, som skapte (og skaper) himmel og jord. For den kristentruende er Kristus Guds eige skapande Ord til menneska, – han er det, ikke berre *har* det. Bibelen peikar på dette på ymse måtar. Johannes-evangeliet begynner med å tale om Ordet, – at det var i opphavet hjå Gud, ja, at det var (og er) Gud, – og held fram med å openberre at dette guddommelege Ordet vart kjøt og kom og levde her i verda vår. Det korresponderer med den opplynsinga til oss at Gud sende son sin den einborne til verda (Joh. 3, 16) og med det at han var hjå Gud, var Gud lik, men ga sjølv avkall på det, tok tenarkår og vart menneske som vi. (Filip. 2, 6 f.)

Dette er vår tru: Kristus er Guds ord til oss, talande og skapande. Ordet vart menneske. Det som gjeld om Kristus, gjeld om Ordet, – også

at det har «nedra» seg sjølv ved å sprengse seg inn i manneverda – i tid og rom. Dette er vår kristne tru: Kristus er Guds veg for oss til det endeleg målet (frelse) som Gud har sett for oss æveleg hjå seg, – og at denne veg vart bygt ved at vår Herre Jesus Krist «nedra» seg sjølv, gjekk inn i vår situasjon, levde, tala og handla innom dei grensene som vi er innestengte i. Han tok vår synd på seg ved det at han levde sitt liv i våre kår og vart ei soning for våre synder, – ikkje berre for våre, men for alle i heile verda. Dette er vår tru: Han er vår frelsar, vår von.

Når vi nyttar uttrykket at «Bibelen er Guds ord», så er det fordi Bibelen fører oss til Kristus, – til Ordet som vart sendt inn i verda vår, – og gjennom han til den openberring Gud må få fram til oss om alle våre livstilhøve. Kristus er Guds eksklusive Under i verda vår. Det vil seie han er Guds særlige innsats til vår frelse, eit sjølvsagt eingongsfenomen. Ingen kjem til Faderen utan ved han. Men Bibelen står også i Underets teikn. Den er «teopneustos», som det heiter hos Paulus, den er innblest av Gud, eller – om ein vil – andar Gud. Med det er meint på den eine sida, at dei heilage vitne som skrev orda, var gripne av Den Heilage Ande, –

og på den andre sida, at både dei som nå forkynner desse orda og dei som høyrer dei forkynt eller les dei, på same måte og like effektivt vert gripne og leia av Heilaganden.

Mysteriet frå Gud, Kristus, frelsaren vår, Ordet frå Gud, er ikkje seinverges tilgjengelag for oss. Det må vere eit middel og ein som nytta middelet om vi skal få del i Ordet og forbindelse med Kristus. Hovudmiddelet er Bibelen, og Guds Heilage Ande er den som nytta seg av dette middelet. Som vi lærde det i unge år: «....Den Heilage Ande kallar oss, opplyser og helgar oss.» Den som kjenner seg truffen av bibelordet og erkjenner konsekvensen av det i sitt eige liv – i sin tanke, kjensle og vilje – veit seg tala til av Gud sjølv.

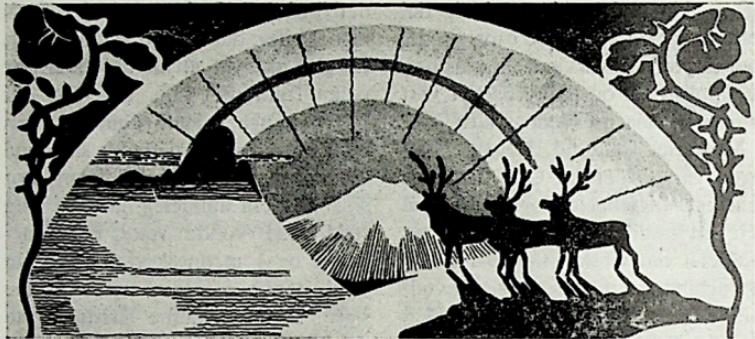
Heile Bibelen og alt i Bibelen, både i det Gamle og det Nye Testamentet, får si mening ut ifrå Kristus, Ordet, og må lesast i ljoset frå Han, om det skal vere skjönleg og kunne bli eit autorativt Guds ord til oss. Som han er Ordet i ordet, så er han også garantien for sanninga i ordet.

Vitnemålet frå dei som var samtidige med Jesus frå Nasaret når oss gjennom det Nye Testamentet. Dei hadde levd saman med han ei tid, hørt og sett han og lært av han. Men det var ikkje det som tvang dei til å tale om han både i munnleg forkynning og skriftleg framstelling. Nei, det var det at dei hadde møtt han levande etter at dei hadde vore vitne til døden på krossen. Det hadde med eitt gjort det klårt for dei kven han var. Det var

det også som hadde opna den Heilage skrifta, det Gamle Testamentet, for dei og synt at alt dei fann der peika fram mot han. Då fekk dei sjá meinings i heile Guds frelsesplan og oppdaga gjennom skriftene at Gud har arbeidt seg fram mot sitt mål i ein umåteleg hard og lang strid med vonde vette i manneværda og i menneskesinnet – ein strid der berre Gud sjølv kunne sigre. Den oppstadne Kristus førte desse første vitna til Bibelen, og Bibelen førte dei attende til Kristus, den oppstadne og levande. Når vi bøygjer oss for det augevitna fortel i evangelia og sannkjänner som dei at «Han er verkeleg oppstadten, Han lever», då opnar heile Bibelen seg for oss og vil alltid måtte vere det middel Heilaganden nytta, så vi skal kunne ta imot Guds ord til oss.

Det Gamle Testamentet er jødane sin Bibel, som dei brukar på sin måte og med det resultat som den måten gjev. Men det er også ein del av vår Bibel – og ein uunnverleg del. Men for oss er ikkje det Gamle Testamentet ei lovboek som kasuistisk peikar på gjerningar vi skal gjere og vinne frelse ved. Ho er eit nådemiddel som Heilaganden nytta til å vise fram til frelsaren, vår Herre Jesus Krist, og openberrer gjennom historiske og profetiske skrifter sanninga om oss og verda vår og korleis Guds vilje er både i dei store linene og i detaljane. Men det er i ljoset frå den krossfeste og oppstadne at dette vert tilgjengeleg for oss.

Som det Gamle Testamentet ret-

*Sjå, dagen sprett i austeraett!
Han livet upp vil yngja.
Sjå, skuggar fly, og solglytt ny
no gyller sky,
og tusund munnar syngja!*

*I morgenstund ved uppstadmund
eg vil min skapar lova.
Han vaker vel for Israel,
so trygg og sael
eg i Guds fred kann sova.*

*So lid og renn ein dag um senn
med sol i skuggedalar.
Snart natti lid, og fram det skrid
til morgon blid
med song i himmelsalar.*

*Du sannings sol som rann i jol,
ver du mi morgenstjerna!
Lys upp min gang som vidsynt vang
all dagen lang,
mot myrkars vald meg verna!*

*I all mi gjerd på livsens ferd
ditt ord mitt ljós må vera!
Gud, styr min stamn til himmelhamn
i Jesu namn!
So skal nok båten bera.*

ter blikket vårt framover mot Jesus Kristus, så løfter evangelia i det Nye Testamentet denne sentrale skikkelsen i Guds frelseplan fram til oss i vår tid, og boka om apostelgjerningane i første tiåra og breva ber til oss vitnemål om ei tru som var uovervinneleg – ei tru med ei levande von, skapt gjennom Jesu Kristi oppstode frå dei døde.

Så gjeld det då for heile Bibelen vår i røynda det som Paulus skriv

om skriftene i det Gamle Testamentet: «Heile Skrifta er innanda av Gud og gagnleg til lærdom, til overtyding, til rettleiing, til oppseding i rettferd, så gudmennesket kan verte fullkome, dugleg til all god gjerning.» (2. Tim. 3, 16.) Og som Peter skriv: «.. Inkje profetord i Skrifte er gjeve til eigi tyding, .. dei heilage Guds menn tala drivne av Den Heilage Ande.» (2. Pet. 1, 20 f.)
Joba.

VÅRT MØTE MED DØDEN

Så langt attende i tida som vi kan sjå, har døden alltid vore sett på med ærefrykt og vyrndad. I alle religionar er difor også døden innramma i faste og høgtidelege riter. Ja, i såkalla primitiv religionssamanheng finn ein den faste overtyding at den døde er fylt av overnaturlig kraft i langt høgare grad enn den levande. Den døde er «tabu» – må ørast og farast varleg med og berre handsamast av dei som er særleg åndsutrusta til å gjere det.

Det vil lett kunne peikast på at meiningsa om døden i kristen tid i praksis har funne skiftande uttrykk. Men den holdning Bibelen skaper er likevel heilt klår. Vi vert sette inn i eit livssyn som gjer kvar dag vi får for liv, til «en sjeldan gave, en skinnende mulighet» og fjerner redsel og gru frå tanken på døden, ved å setje den inn i vona si ramme, vona om æveleg liv ved Jesu Kristi oppstode frå dei døde.

Men nettopp dette kristne livssynet vårt må kalle oss alle til å arbeide imot vår tids skrämande oppløysing av den naturlege ærefrykt og respekt for døden og den døde. Når ein av våre kjære kviler på båre, så er det ikkje eit kadaver som skal fjernast snarast mogleg og gjøymast i jord eller brennast av omsyn til dei levande. Nei, det er ein av våre kjærc som i trua på Jesus Kristus lever trass i døden. Dette skal prege våre tankar om

døden og den døde. Og dette igjen skal prege vår holdning andsynes den døde. To område må vi få nemne i denne samanheng:

1. Kyrkjegarden.

Det er grunn til å nemne med takksemd at kyrkjegardane våre etter kvart er i god stand og mange av einskildgravene er fint og høvsk stelte. Men på eitt punkt har det synt seg liten utvikling: *Vitjing på kyrkjegarden*. Å vitje våre kjære sine graver og der ta ei lita stille ettertankens stund, er uttrykk for kristen kultur og gjev på underleg vis nye krefter til arbeid og strid i kvardagen. Lat oss frå tid til anna ta tid til slik vitjing.

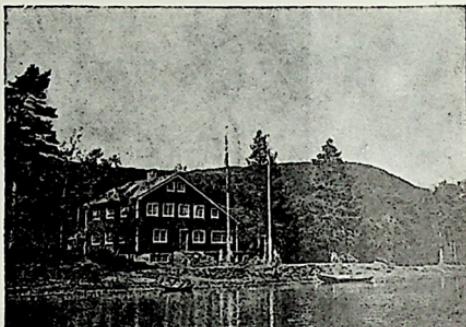
2. Når vi møter gravfylgjet.

På dette punkt vantar det oss dverre særer mykje. Rett nok slår møtande bilar til vanleg ned farten noko, men det er så reint for sjeldan at dei stoggar. Det gjeld også syklistar. Dei fer oftast forbi gravfylgjet som om dei ikkje skjørnar kva likvogna er uttrykk for. Ein og annan fotgåande står stille ved vegkanten når gravfylgjet passerer, og det hender at karen, om det er ein slik, tek hatten eller hua av. Men det er så langfrå alltid. Regelen er diverre at dei nikkar til kjende i fylgjet og hastar mot målet sitt. Og det gjeld ikkje berre dei unge og dei yngste.

Lat oss hjelpe kvarandre til klå-

KONFIRMANT- LEIREN

på Nesholmen
våren 1971

I dagane 13.–16. mai skipa IKO-nemnda i Gloppe til leir for konfirmantane. 60 av dei 95 konfirmantane i prestegjeldet var med. Dessutan tok 10 eldre ungdomar del som leiarar.

Programmet for leiren omfata bibeltimar, gruppесamvær, misjonsfilm, hyggekveldar, leik og friluftsliv. Eit grunndrag i oppleget var gruppearbeidet. Konfirmantane blei fordelt på om lag 10 grupper, slik at kvar leiar hadde ei gruppe å vere ansvarleg for. Denne inndelinga blei gjennomført både i undervisning, praktisk arbeid og leik. Dette var med å sveise deltakarane saman, og det gav dessutan hove til god kon-

takt mellom konfirmantane og leiarane.

Vi vonar det blci klært for dei unge at hovudmålet med ein slik leir er å formidle eit møte med Kristus. Men ei slik målsettning må også føre til at ein prøver å føre konfirmantane inn i eit kristent ungdomsmiljø. Difor prøvde vi å dra kristne ungdomar mest mogleg inn i leirprogrammet. Eg vil då særleg nemne dei fire fjaråskonfirmantane som var med som leiarar. Dei gjorde ein svært verdfull innsats. Dessutan kom ungdomar frå klubban på Rygg og i Breim og tok del i programmet på den opne festkvelden vi hadde laurdagen. Mykje ville vere vunne om denne kontakten mellom konfirmantane og kristne ungdomsmiljø kunne byggast vidare ut.

Til slutt vil eg gjerne nemne at styrarinna på Nesholmen gav konfirmantane våre ros for fin framferd, og den rosen kan eg underskrive. Det var ein sunn og open tone gjennom heile leiren.

J.

Asbjørn Gjengedal.

PRESTAR PÅ KURS

Ein prest skal preike. – Det lyder enkelt og sjølvsagt. Men å preike er ikkje enkelt, for preika seier seg ikkje sjølv. Det veit vi som skal opp på stolen kvar søndag. Difor tar vi gjerne imot hjelp med dette vanskelege, når verkeleg hjelp vert bode oss.

Såleis hadde det seg at vi to prestane i Gloppe hamna på vit-skapeleg prestekurs på Voss i dagane 1.-3. juni. Om lag 60 andre prestar frå vårt bispedømme var òg med. Emnet for kurset var nettopp forkynninga, og då særleg søndags-preika. Utanom biskop Juvkam, som heldt innleiingsforedraget, hadde vi fem andre forelesarar. Av dei vil eg særleg nemne forskningsstipendiat Hans Kvalbein. Han viste oss korleis teologiske vitskapsmenn i dag arbeider med dei nytestamentlege skriftene, og han gav oss ei grundig gjennomgang av den greske grunnteksten til kvar av dei tre søndagspreikstanc vi tok for oss.

Førebuinga til ei preike kan samanliknast med trappa opp til preikestolen. Liksom den har fleire steg, må presten gå fleire steg med ein tekst før han kjem opp på stolen med den. Dei ulike stega har sine

spørsmål: Korleis blei denne teksten til? Kva sa den til dei fyrste som høyrdie den? Kva er hovudpoenget i den? Korleis fell teksten inn i heil-skapen av Bibelens bodskap? Kva seier den til oss i dag? Korleis skal eg få sagt dette med ord og uttrykk som når inn til menneska under preikestolen?

Etter at forelesarane hadde teke for seg dei ulike stega i førebuinga, var det tre prestar som preika over tekstane. Og det var i grunnen modig gjort. For etterpå drøfta vi i grupper preikene som var haldne, og det vart verken spart på ros eller ris.

Eg har her berre nemnt litt om arbeidsmåten på kurset, då det vil føre for vidt å gje eit fullstendig referat av det. Nokon synest kanskje at dette er ein uåndeleg måte å arbeide med Bibelen på. Men eg kan ikkje sjå det slik. Når vi arbeider slik med tekstane og nyttar alle gagnlege middel til å få fram kva dei seier, er det nettopp fordi vi tar Bibelen alvorleg som Guds Ord til oss. Prestar som arbeider saman for å få betre tak i det Gud seier, må vel vere prestar på rett kurs.

A. G.

DÅPSDIPLOMA

Unge Heimar-nemnda har verkeleg hatt eit stort og på ymse vis vanskeleg arbeid med fullføring av planen om å lage dåpsdiplom for borna som vert døypte. Men så er også resultatet særskilt godt, og domen over dei hittil er denne: «Dette er ei fin sak.» Vi som alt nå har hatt høve til å levere ut nokre av diplomane og dei som har teke imot dei for borna sine, har gjort det med glede og takksemd.

I dei tilfelle når dåpsmelding vert sendt oss i god tid før dåpsdagen og så sant det i det heile vert mogleg å få skrive og ramma diploma inn, skal dei leverast i samanheng med dåpen. Dersom det i einskilde tilfelle ikkje let seg gjøre på denne

måten, vil dei måtte sendast til foreldra. I alle høve skal dåpsborna våre få diplomet i framtida.

Så eit ord om den andre sida. Vi er meint på å hefte ved kvart diplom ein postgiroblankett, og reknar med at dei som ser verdet i dette tiltaket, sender inn eit høveleg beløp til kasseraren i vedkomande sokneråd. (Namnet hans skal stå på blanketten.) Vi har tenkt oss at dette burde vere ei oppgåve for fadderane. Dei bør gje diplomet som faddergåve. Og skulle det inntkomme etter kvart gje overskot i høve til kostnaden, så har sokneråda ci rekke oppgåver å ta fatt på i arbeidet med borna og vil ikkje få vanskar med god utnytting av pengane.

Prestane.

PRØVELITURGIEN

Dei 100 kyrkjelydane – mellom dei Vereide – som vart pålagt i 2 år å prøve ein ny liturgi, skal nå igjen svare på ymse spørsmål frå Kommisjonen. Soknerådet skal mellom anna seie kva det tykkjer er vinning i prøveordninga og kva som bør bli annleis.

Her i kyrkjebladet vil vi gjerne ta imot saklege uttrykk for kyrkje-folket si meinings om dette, om no-

kon vil skrive. Vi var godt vane med den gamle høgmessa. Når noko nytt skal prøvast, vil det lett bli avvist berre av di det er framandt. Men slik dom er ikkje sakleg. Ikke alt det nye er forkasteleg, men ikkje alt det gamle heller.

Den som har tenkt saka igjennom og har gjort seg opp si meinings, vil gjøre vel i å uttrykke det i eit innlegg i bladet.

Red.

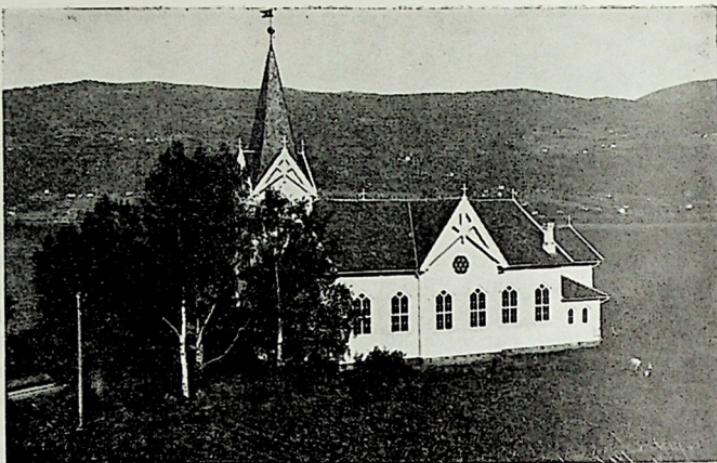
Lever vi i eit kristent Noreg?

Ein kan ofte høyre sagt og sjå skrive at kristendomen er på vikande front i Noreg som i Europa elles. Somt kan venteleg gje grunnlag for slik påstand, når vi ser på det som einskildtrekk utanfor det biletet som gjev heilskapen og samanhengen. Til dette kjem så at ein vanskeleg kan sjå heilskapen med berre å feste blikket på det ein har nærmast seg. Det hender at ein kjem til galt resultat og feilaktig slutning, dersom ein utan vidare går ut ifrå at det lille ein ser er pålitande uttrykk for det heile.

Rektor Otto Høgelin, ein av våre mest aktive kristne religionssosiologar, har gjennomført ei vitskapleg granskning av tilhøva i ein kyrkjelyd i utkanten av ein norsk by. Han ville finne ut korleis folk i dette bystroket var innstilt andsynes kyrkje og kristendom, og legg fram resultatet han kom til i ein mykke interessant publikasjon. Høgelin meiner at 10 % av folket i denne kyrkjelyden, som er representativ for ein lyd av sitt slag, går regelmessig i kyrkja, nyttar Bibelen jamt og er med i kristeleg organisasjonsarbeid, – at 40 % av dei vanleg høyrer gudsteneste og andakt i radio, – og at 75 % av dei det siste året har hørt kristen forkynning fleire gonger i samanheng med kyr-

kjelege handlingar. Og etter sine forsøk på å nå fram til ei begrunna meinings om den meir personlege stoda folk hadde til kristendomen, meiner han å kunne seie at 75 % av dei står positive til kristendomen og at heile 71 % ga vitnemål om at dei trudde på Gud.

Nå må ein naturleg nok vere varsam med sin bruk av slike prosent-tal og slik statistikk. Men at Høgelins resultat peikar i klår lei, kan vel ikkje nektast. Og rimeleg vil det vel vere å vente at ei kvalifisert etterrøking av tilhøva i bygdene våre – i tilfelle – vil peike i same lei. I så fall skal tala styrke vårtru på at det arbeidet som kyrkja og alle kyrkja sine arbeidslag gjer, ikkje er ein vonlaus innsats. Eigenleg er det sjølvsagt Jesu lonnad om å vere med i alt saman som er grunnlaget og vona. Men takksam er ein like sjølvsagt for dei teikn som syner at arbeidet ikkje har vore til fänyttes. Spørsmålet er berre: «Korleis skal vi kome vidare? Kva meir og anna enn det som har vore gjort, må vi nå ta fatt på?» Det er så langt frå at vi nå kan ta pause, gjere innsatsen mindre eller berrc halde oss i gamle spor. Nye krav gjer nye svar tvingande naudsynleg.

GIMMESTAD SOKN

Også vi her på Sørstranda freistar å drive på i det kristelege arbeidet, og somt kan det kanskje vere av interesse at vi fortel litt om.

Dei faste gudstenestene i kyrkja vår er samlinga som alt arbeidet strålar ut ifrå, og soknerådet freistar skipe til ekstragudstenester så langt det er mogleg. Det vil ventalc bli sagt at det er for lite kyrkjescøknad her på Sørstranda, og på satt og vis er det rett. Men det er nå likevel ei sterk gruppe som er trufaste mot gudstenestene og alltid er på plass. Og dessutan er vi ikkje meir enn kring 400 menneske her i sokna, og vanskane kringom på gardane er større enn dei var, fordi det alle stader er for lite arbeidshjelp. Men sjølv sagt er det å vone at vi kan bli fleire som regelmessig

vil søkje til kyrkja og gje tilslutning til arbeidet på den måten.

Vi har berre citt bedehus som samlingsstad i sokna. Det ligg på Rygg og kan ikkje naturleg samle folk frå den indre delen av sokna. For folk på Indre Arnestad, Fitje, Mardal og Sørcide fell det lettare med tilknyting til bedehuset på Sandane og verksmeda der.

I bedehuset på Rygg er det samanhengande arbeid så å seie heile året, berre med nedtrapping den sommartida som krev det mest hektiske arbeid på gardane. Og arbeidet i bedehuset er forgreina til å gjelde alle – born, ungdom, vaksne og eldre.

Barnelag for misjonen har vore i gang i mange år. Så å seie alle born som det høver for i krinsen

er med i dette laget, som har regelmessige møte og samlar folket til basar.

Siste åra har vi hatt eit ungdomslag – Ungdomsklubben kalla. Den er mykje aktiv og har samla stor interesse, og har alt nå fått gjere signerikt arbeid. Ein og annan av dei eldrc har gjeve uttrykk for den trua at denne klubben kanskje er noko radikal i arbeidsmåten sin. Men dei fleste er vel nå komne til den slutning at ein må finne seg i at dei unge er noko annleis enn dei eldrc, og at møte- og lagsverksemda deira difor må bli prega av ungdommens tankar og interesse.

Indremisjonslaget på Rygg er gammalt. Det var det som gjekk i brodden og reiste bedehuset i si tid, har stått for fleire utvidingar og har halde det ved like i alle år. Men dei aller, aller fleste i krinsen har vore med i dette, også dei som ikkje bainveges har vore med i indremisjonen. Kvar veke heile vinterhalv-

året igjennom er det vanlege oppbyggingsmøte i bedehuset, og dessutan misjonsmøte og basarar, festar og andre samlingar. Dei siste 10–11 åra har dei hatt ein eldrefest kvar Helgetorsdag. Den set alle stor pris på, og dei som er over 70 år vil nødig unnvere dette samveret med jamaldringar og eldre.

Til slutt må eg få nemne Rygg Songlag. Når eg nemner det sist, så er det ikkje fordi eg tykkjer det er av minst interesse. Kanskje tvert imot. Med sine regelmessige øvingar og songen sin både ved gudstenester i kyrkja og tidi og ofte i bedehuset, representerer det både eit sambindande og viktig innslag i alt arbeidet. Det er nok med arbeidet sitt ei vesentleg årsak til at den gamle interessa for song her på Sørstranda er halden oppe.

Dei eldrc før oss kjende seg kalla til arbeid for Guds rike. Vi unge i dag vil prøve å gå i deira fotefår og halde arbeidet oppe.

Sørstrandsungdom.

Utan at de blir som born . . .

Det står skrive at Jesus sa han ville vere med sine alle dagar og til verdens ende. Har vi vaksne gløynt at dette er bokstaveleg moint?

For noko sidan flytte ei lita jente med foreldra sine til framandt land. Trass i det at ho berre var fire år, hadde ho tydelegvis gjort sine tanke om at Jesus kunne fylgje med. Då dei var komne fram til det framandte landet og hadde ordna seg i det store huset der dei skulle

bu, fylgte mor hennar ned på gardsplassen der dei hadde laga ei sandkasse for henne. Komen vel på plass for leik i sandkassa, bøygde jentungen hovudet attover, såg opp mot himmelen og ropa så høgt og sterkt ho kunne: «Jesus, eg har reist til Etiopia og sit her i sandkassa!» Og så såg ho trygg og glad og tilfreds på mor si, som stod der med tårer i augo.

GÅVEKONTOEN

Kasseraren har teke imot i mai 1971

Kr. 5.— frå:

S. Dalheim
Ottar Østenstad
Brita Helle
Nils Reed
Magne Tennebø
Kristen Grov
Inge Egge
Ola Holmestrand
Jakob Holmestrand

Kr. 10.— frå:

Pål Sandal
Olav Skarstein
Alfred Fløtre
Brita Felde
Anna Hatlen
Karen Aae
Olav Solheim
Sigmund Holme
Søren G. Fitje
Leif Øvreseth
Sverre Hole
Magnus O. Solheim
Olav Støylen
Ola A. Flølø
Didrik Mardal
Kristina Aaberg
Hans Ryssdal
N. N.
Arne E. Gimmetad
Gustav Raad
Kristen K. Fitje
Oskar Flølo
Arne O. Eide
Jon Ar. Henden
Johan Nyvoll
Kristina Hauge
Kåre Arnestad

Brita Solvik
Audun Frøyset
Ola M. Hope
Nils O. Rye
Gunnar O. Vereide
Martin Heimseter
Johan Rønneklev
Ola A. Ommedal
Magne Hoddevik
Agnar Hjelmeset
O. Lotsberg
Rasmus Furc
O. Myklebust
Einar Sårheim
Leif Djupegot
E. Indrebø
N. N.
Aksel Frøystad
Atle Djupvik
J. R. Rønneklev
Anna T. Arnestad
Hans N. Rygg
P. P. R.
Maria Jordanger
Anton Jordanger
Reidar Felde
Martin Ø. Ommedal
Olav O. Røyrvik
Arne Vassenden
Erling Søreide
E. Fitje
Petter Henden
Toralf Håheim
Knut M. Kleppe
Elise Skarstein
Arne O. Myklebust
Rakel Apalseth
Anders Aa
Olav J. Egge

Johan Flølo
Arne Almc
Malfrid Almc
Jonfinn Alme
Reino Niiranen
Melvin Vattoy
Elfrid Sårheim
Alb. Jordanger
Otto Fjøsnc
Råmund Fjellestad
Jørgen Kjørvik
Olav Fossheim
Brita Rønneklev
Marta Eimhjellen
Ola J. Ravnestad
Steffen Rygg
Thoralf Mardal
Martin Engelstad
Knut Stensaker
Rasmus Stokke
Reidar Årskog

Kr. 15.— frå:
Mekjell E. Rygg
Odd Vereide
Arne Myklebust
Jonfinn Eikenes

Kr. 20.— frå:
Rasmus Rauset
Jon Eikenes
Ricel Felde
Helga M. Hole
Gudrun J. Støyva
Torgeir Kandal

Erling Ødven 25.—
Rasmus Fløtre 100.—

Takk for gåvene!

Frå kyrkjebøkene

D Ø Y P T E

VEREIDE	16.5.	Henning Ove, f. 17.3.71. Foreldre: Gerd Kari og Jon Ingar Sørebø.
	30.5.	Roger, f. 9.4.71. Inger og Jakob Hjelmeset.
	30.5.	Arne, f. 2.4.71. Astrid Synnave og Leidulf Hermann Solli.
	30.5.	Anders, f. 1.4.71. Torhild og Arnold Jan Sæternes.
	6.6.	Reidar, f. 14.4.71. Reidar Aske og Marit Melheim.
	6.6.	Elisabet, f. 20.2.71. Kari Ann og Steffen Fjellestad.
	13.6.	Heidi, f. 15.4.71. Borgny og Anders Svarstad. Kristin, f. 15.4.71. —»
BREIM	23.5.	Dag, f. 14.3.71. Annlaug og Audun Førde, Skei i J.
	30.5.	Sigbjørn, f. 19.4.71. Vilgun og Steinar Hetle, Breim.
	30.5.	Anne Irene, f. 31.3.71. Ingeborg og Arne Nybø, Breim
	30.5.	Turid, f. 16.4.71. Marie og Jon Erling Strand, Byrkjelo.
GIMMESTAD	29.5.	Per Kristian, f. 3.2.71. Elin og Ragnar Søreide.
	31.5.	Eva Kari, f. 21.4.71. Kristianna og John Rygg.
	20.6.	Elisabeth, f. 29.4.71. Aslaug og Ivar Ulveseter.
	20.6.	Torill, f. 7.5.71. Kari og Oluf Helmer Larsen.
HYEN	23.5.	Otto, f. 22.3.71. Dorte og Johannes Rasmussen.
FØRDE	2.5.	Kjersti, f. 20.2.71. Audhild Norunn og Asbjørn Jostein Solheim.
OPPSAL	30.5.	Hilde, f. 17.2.71. Anne Marie og Ingolf Aagård.
TRETTEN	6.6.	Arve, f. 7.3.71. Mimmi Synnøve og Harald Nustad.

V I G D E

VEREIDE	22.5.	Rolv Aardal og Tordis Evebø.
	22.5.	Ola Nils Gjengedal og Liv Bergheim.
	29.5.	Harald Steinar Gløppstad og Berit Ødegård.
	29.5.	Asbjørn Karstein Aarvik og Reidun Loven.
	26.6.	Gudmund Vatnar og Elisabet Kårstad.
BREIM	15.5.	Arne Bjørnerheim og Berit Gjesdal.
	15.5.	Kjell Ølmheim og Turid Flølo.
	19.5.	Trond Egil Pedersen og Aslaug Bodil Bø.
	5.6.	Reidar Hjelle og Møyfrid Edith Seime Bø.
	12.6.	Gunnar Saveland og Randi Flølo.
	19.6.	Reidar Frøytun og Ingeborg Jørgine Gjestad.
	26.6.	Karl Erik Viken og Kjellaug Margrethe Kleppe.

J O R D F E S T E

VEREIDE	4.6.	Gustav Bernhard Evebø, f. 24.5.1899, d. 4.6.71.
	22.6.	Arne L. Eide, f. 4.6.1896, d. 17.6.71.
	24.6.	Olina Maria Hauge, f. 2.7.1910, d. 19.6.71.
BREIM	29.5.	Ole André Flølø, f. 18.1.1970, d. 26.5.71.
	2.6.	Kari O. Rygg, f. 5.5.1883, d. 27.5.71.
	21.6.	Mildrid Støyva, f. 20.11.1914, d. 15.6.71.
	24.6.	Jakob Sætre, f. 19.1.1888, d. 20.6.71.
GIMMESTAD	14.5.	Ane Elisabet Arnestad, f. 1.3.1880, d. 10.5.71.
	21.5.	Ola K. Mardal, f. 3.7.1886, d. 16.5.71.
	9.6.	Gunnar Elias Kristoffer Fitje, f. 24.3.1879, d. 3.6.71.
HYEN	18.5.	Ane A. Solheim, f. 8.6.1880, d. 13.5.71.

Rygg, Ragnar,
6863 Rygg.

Gudstenester og møte

4.7.	4. s. e. Tricining	VEREIDE UTVIKFJ. kl. 12	Høgmesse ved Bakke. Stemnegudsteneste ved Gjengedal.
11.7.	5. s. e. Tricining	VEREIDE BREIM	Høgmesse ved Gjengedal. Messefall for skuld kyrkjevigslé i Olden.
18.7.	6. s. e. Tricining		Inga gudsteneste for skuld ferie og presteinnsætting i Davik.
25.7.	7. s. e. Tricining	GIMMESTAD HYEN	Høgmesse ved Bakke. Høgmesse ved sokneprest Absalon Holme. Nattverd.
29.7.	Torsdag	VEREIDE kl. 20	Olsokmessa ved brørne Bakke. Kyrkjekaffi ved nemnda for Unge Heimar.
1.8.	8. s. e. Tricining	BREIM	Høgmesse ved prost Bakke.
8.8.	9. s. e. Tricining	VEREIDE	Høgmesse ved pastor Anfinn Skaa- heim.
		BREIM	Høgmesse ved prost Bakke.
15.8.	10. s. e. Tricining		Misjonsgudsteneste på Nesholmen ved Bakke.
22.8.	11. s. e. Tricining	BREIM	Høgmesse ved Gjengedal.
29.8.	12. s. e. Tricining	GIMMESTAD	Høgmesse ved Gjengedal.
5.9.	13. s. e. Tricining	VEREIDE	Høgmesse ved Gjengedal.
12.9.	14. s. e. Tricining	VEREIDE BREIM	Høgmesse ved Bakke. Høgmesse ved Gjengedal.
19.9.	15. s. e. Tricining	VEREIDE BREIM	Høgmesse ved Bakke. Nattverd. Høgmesse ved Gjengedal. Nattverd.
26.9.	16. s. e. Tricining	GIMMESTAD HYEN	Høgmesse ved Bakke. Nattverd. Høgmesse ved Gjengedal. Nattverd.

Res. kap. Gjengedal har ferie frå 12. juli til 9. august. Bakke vikarierar.

KYRKJEBLAD FOR GLOPPEN PRESTEGJELD

Utgjeve av sokneråda i Vereide, Breim, Gimrestad og Hyen

Kjem ut 10 gonger i året på Sandane

Betaling etter ynske

Bladstyrarar: Prestane – Tilskrift 6862 Vereide

Kasserar:

Kommunerevisor Johs. Klungrehaug, 6860 Sandane – Postgiro 34 16 87